

JÓGA
A VÝCHODNÍ
SPIRITUALITA

[8]

ESENC E NAŠÍ PRAVÉ PODSTATY

Swarupa Saram

PŘEK LAD A KOMENTÁŘ JIŘÍ KRUTINA

NAKLADATELSTVÍ

Sorupánanda

Esence naší pravé podstaty

(Swarupa Saram)

Překlad a komentář Jiří Krutina

Nakladatelství Krutina Jiří – Vacek

Edice Jóga a východní spiritualita

Svazek 8

ISBN 978-80-87493-50-2

© Ing. Jiří Krutina, Praha 2013. Opisoování a jakékoliv rozmnožování je dovoleno s uvedením zdroje.

Úvod překladatele

O tomto dílku jsem se dozvěděl od přátel na facebooku. Text mi přišel natolik duchovně kvalitní, že jsem se hned rozhodl jej přeložit. Text je unikátní v tom, že jej doporučoval ke studiu Ramana Mahářiši svému nejbližšímu žákovi Anamalaj swamimu. Text je psán formou otázek a širších odpovědí, ve kterých se žák ptá svého Gurua na podstatu poznání. Tento advaitický text je psán z pohledu – pozice plně uvědomělého mudrce. Jeho sdělení jsou sdělením – popisem jeho stavu uvědomění, a tak je máme naslouchat. Tyto texty nejsou jenom pro mysl a uspokojení *vásan* po „poznání“ z knih, ale jsou *daršanem* mudrce – *prašadem* naší pravé podstaty, Já. Text ale zachycuje i velmi praktické rady k praxi. Mimo jiné se zabývá vlastnostmi *džňáninů*, i varuje před jejich napadáním nebo souzením a naopak vyzdvihuje jejich uctívání jako cestu k vlastnímu Sebe uvědomění. Text jsem pouze na pár místech doplnil širším komentářem.

Nechť z něj mají užitek všichni hledající.

O vzniku textu

Swarupa Saram nebo také *Sorupa Saram* je tamilské advaitické dílo napsané vynikajícím tamilským světcem a guruem Sorupánandou. Prvně bylo vydáno v roce 1971. Nyní je vydal knižně D. Godman v angličtině, zde:

http://davidgodman.org/tamilt/Sorupa_Saram_final.pdf. Z tohoto anglického překladu dále vycházím.

Mudrc Sorupánanda žil zřejmě ke konci 16. století nedaleko města Virai. Historicky je spojen s vynikajícím učencem Tattvarajerem, který byl současně synem jeho sestry. Oba byli znalí *šáster* – svatých písem, ale neměli skutečné přímé poznání. Oba dva se rozhodli, že musí vyhledat Satguru, který by jim udělil požehnání sebepoznání – *džňány*. Domluvili se, že každý půjde svou cestou, Sorupánanda šel směrem na jih a Tattvarajer na sever. Domluvili se, že kdo první získá požehnání Guruova *daršanu*, převezme roli Gurua pro toho druhého.

Na břehu řeky Kaveri na svatém místě nazvaném Govattam, prožil Sorupánanda zázračnou zkušenost utišení mysli v její podstatě a dosáhl poznání, které mu tak chybělo. Usoudil, že tuto milost získal díky přítomnosti nějaké velké duše – *máhatmy*. Po rozhovoru s místními učenci se dozvěděl, že na daném místě spočívá v trvalém samádhi velká duše Šrí Šivaprakaša swami. Odebral se okamžitě k němu a počkal, až se vynoří ze svého ponoření v samádhi. vzdal mu úctu a Šivaprakaša swami jej akceptoval za žáka. Sorupánanda obdržel Guruovu milost a čekal na návrat Tattvarajera.

Ten zatím cestoval na sever, ale *daršan* od Gurua neobdržel, vrátil se tedy na jih. Cestou nakonec potkal Sorupánadu, který mezi tím dosáhl uvědomění Já. Následně Tattvarajer obdržel milost od svého strýce. Tak spolu Sorupánada a Tattvarajer spočívali v klidu a míru jako Guru a žák.

Jednou Sorupánada si vyžádal olej pro koupel. Na tento den však připadl svátek předků a bylo zrovna novoluní. Podle písem však na tento den je používání oleje zakázáno. Proto Tattvarajer řekl, „*Ale dnes je novoluní.*“ Když to Sorupánada slyšel, řekl, „*Co mají zákazy šaster společného se sádhui? Ačkoliv jsi spočíval v mé přítomnosti po tak dlouhou dobu, jsi stále neschopen osvobodit se omezení knižní učenosti písem? Má vůbec smysl u mě dále přebývat?*“

Tento rozhovor potvrdil jeho podezření, že Tattvarajer se ještě nezbavil svých *vásan* a že jeho zrody ještě nejsou u konce. Rozhodl se tedy svého Gurua opustit, aby neznesvěcoval jeho svaté místo. (*Klasický trik ega, jak se dostat z místa, kde hrozí jeho zničení. Poznámka JK.*) Jelikož podle písem je zakázáno stavět se ke Gurovi zády, tak odešel od něj pozpátku. V ústraní meditoval na svého Gurua.

Uctívatelé, kteří jej doprovázeli, zapsali perly pravd, které vycházely z jeho úst, a předali je Sorupánandovi. Když tyto texty viděl Sorupánanda, byl překvapen jejich duchovní hloubkou a přikázal Tattvarajerovi, ať se vrátí do jeho přítomnosti. Když se k němu vrátil, Sorupánanda mu řekl: „*Tyto obtížné texty, které jsou užitečné pro tebe, nebudou snadné k chápání většině lidstva jako celku. Vytvoř prosím jednoduché krátké dílko, které by bylo pro každého srozumitelné, a tak mohl získat vysvobození.*“ Tak vzniklo mnoho písem o džňáně.

Ramana Maháriši o této příhodě řekl:

Tattvarajer vytvořil bharani (druh básnické kompozice v Tamištině) jako vzdání úcty svému Guruovi, Sorupánandovi a svolal shromáždění vzdělaných učenců – panditů, aby si vyslechli toto dílo a ocenili jej. Učenci vznesli námitku, že bharani bylo zkomponováno jako vzdání úcty velkému hrdinovi, který byl schopen zabít tisíc slonů a že to neodpovídá vzdání úcty velkému asketovi. Autor nakonec řekl: „Půjdeme k mému Guruovi a u něj rozhodneme tyto věci.“ Když přišli k jeho Guruovi, sedli si, tak autor sdělil účel návštěvy Guruovy. Guru zůstal v tichu sedět a i ostatní zůstali v tichu. Tak uběhl den, noc a další dny a noci a všichni stále seděli v tichu bez myšlenek a všichni zapomněli, proč vlastně přišli. Po třech dnech Guru pohnul svou myslí a tak shromáždění kolem něj opět nabylo své myšlenkové aktivity. Tak prohlásil, že „podrobení si tisíce slonů není nic proti Guruovi moci podrobit si všechna naše přítomná ega podobná slonům v říji. Ano, zajisté jsi složil bharani k úctě Gurua.“

Ačkoliv Tattvaraja složil mnohé verše, dnes většinou ztracené, Sorupánanda sám složil pouze jediné dílko. Tím je Sorupa Saram, extrakt zkušenosti advaity. Toto dílo bylo vysoce ceněno Ramanou Mahárišim. Když dával svému blízkému žákovi Anamalaj swamimu seznam šesti knih ke studiu, zahrnoval mimo díla *Kajvalja navanita*, *Ribhu Gíta*, *Aštavakra Gíta*, *Ellam Ondre* a *Jógu Vašistu* i dílo *Sorupa Saram*. Tím se tento text zařadil mezi duchovní skvosty.

První anglický překlad Sorupa Saram provedl Dr. T. V. Venkatasubramaniam a R. Butler.

Českému čtenáři se tak překlad tohoto významného advaitického dílka, které Ramana Maháriši doporučoval svým nejbližším přímým žákům, dostává do rukou poprvé.

Sorupa Soram

Požehnáání Já

1. Necht' jediné Já, jenž se jeví jako různé předměty světa podobně jako zlato nabývá svých podob podle forem, ze kterých se odlévá, nám pomáhá a vede v kompozici tohoto písma *Swarupa saram*, které veřejně učí, že podstatou světa je vědomí, jenž je jedinou skutečností.

Vlastní text

2. Jelikož tři druhy rozdílů neexistují, vše je pouze samo vědomí. Nezpochybnitelná jistota výhradní existence vědomí je vyjádřena právě takto:

Nic není podstatně různé a oddělené od vědomí, pět elementů společně s pěti smysly a pěti druhy jejich zkušeností – to vše je pouze jediné vědomí. Cokoliv na počátku, uprostřed i na konci – to vše je pouze vědomí. Nepopsatelná iluze je také pouze samo vědomí. Ten, kdo vše pozoruje i samo pozorování je samo jediné vědomí – Já.

Komentář: Třemi druhy rozdílů se zřejmě myslí rozlišení zkušenostní trojice pozorovatel – pozorování – pozorované. Toto rozlišení samozřejmě existuje, ale ve skutečnosti z pohledu vědomí se jedná stále o jedno jediné. Ve skutečnosti podstatně není rozdíl, ani oddělenost mezi pozorovatelem, pozorováním i pozorovanými zkušenostmi. Pozorované není nic jiného než zkušenost vědomí – tedy podstatně subjektivní myšlenka – pocit a pozorování samo vytváří pozorované a to není odděleno od pozorovatele. Pozorovatel i pozorované vyvstává současně z jediného vědomí – pozorujícího Já. V uvědomění Já není žádných rozdílů, ale výhradně ne – dvojnost – jediná skutečnost, kterou je samo Sebe si vědomé vědomí – stručně říkáme Já. Toto Já není ego – „já“, ale označení pro samo ryzí svobodné sebe si uvědomující vědomí, které je nestvořeným světlem překračujícím časoprostor, tedy vše uvědomované.

3. Otázka: Existuje přesvědčivý logický důkaz, že vše je pouze samo jediné vědomí?

Odpověď: Ano.